

FÜTTY SZÓL

A langyosakat kiköpi az isten,
fohászodom hát e kis reggelen,
hogy a víg inas füttye megsegítsen,
hogy az se legyen közömbös nekem!

Mert fütty szól... bár örök ősz sompolyog
ökörnyálával, gyümölcseivel,
sikos nyálával ellepi az aszfalt
pórusait, mint műanyag az asztált.

Nincs semmi baj: így nyugtatom magam.
Hisz én is így fütyültem valaha,
s mit is tesz a szegény, ha baja van?
Fütyül, ettől lesz keményebb nyaka.

A füttyszó megvigasztal, ugyebár,
hogy semmi baj, hogy kutyabaj sincs itthon.
S megkönnyebülten mész tovább, világ:
a langyosakat kiköpi az isten.

KERESZTURY DEZSŐ

KESERŰ ÉJ

Az asszony, a háznép, a város, az ország
leterülve álommal könnyíti sorsát;
a földben hanyatt nyújtózva a holtak:
a tudottak s kiknek a Talpak alatt nem
jutott búcsú, gyász, jel; mint temetetlen
férgék, széttaposódtak.

Káin Ábelt ölte meg, egymást a családok,
nép népet, a faj fajt, társak a társat:
emberek emberből hekatombát:
máglyán az eretneket, hogy vele bűnét,
ha más, ha zsidó, mert benne a bűn! — és
a többit elássák a bombák.

S engem ki temet? S hol? Vigyori koponyává
lesz arcom? Fémdobozok hamujává?

Vagy nyomtalan elhal a néma anyagban?
Mint a többiek, úszom a végtelen éjben:
igaz-e, jogos-e, van-e célja remélnem,
hogy élek, mert élve maradtam?

Születni, szeretni, teremni, temetni,
vakon verekedni, míg átvesz a semmi,
a létre köpő és visszanyelő zsák:
ami bennem lett, forr s elsimul ennyi? —
Hogy ember voltam, ezt kipihenni
elég egy örökkévalóság?

AJÁNLÁS

Mint dallamban a hang, héjban a mag: pihen,
zeng, száll s hull az idő forгатagán a lét.
Önsúly s fényuhanás: engemet is veled
forгат, tép az örök folyam.

Mit vet partra? Korall tébolya, sebre zárt
kagyló csendje mélyen vérszínű ágbogát
s fényes gyöngyöt emel? Mit szül a végtelen
drámlásban is egy varázs?

„Hervad már”? Dehogyis! Magvait érleli
termő fánk. Tüzesebb lángtalanul a szív.
Vágy, kín, csend: gyönyörű örület életünk.
S teljes, bár töredék a dal.

NYERGES ANDRÁS

MIELŐTT MÁSOKRÓL

Mielőtt másokról rosszat mondanék,
úgy döntöttem, előbb magamat leplezem le,
önzésem és közönyöm összeesküvését
szívem, elmém szebb szándékai ellen,
szemem harácsolását,
amint megtelik azzal, hogy csak-nekem, csak-az-enyém,
naponta kísértő hiúságomat,
hogy rám nézzen a világ, másokat meg se lássson,
szokásaimat, melyek úgy tapadnak életemre,
mint húsomra a bőr,
gyanakvásomat kitárt szívek előtt,
gyávaságomat, mely árnyékként szegődött
bátor szavaim nyomába,
a világot először magamban leplezem le,
ki hangosan és keserűen ítélkezem,
de vér vagyok véretekből, szégyenemre, hús a hústokból,
s bár e rokonsággal nem büszkélkedem,
nem nőhetném ki, ha letagadnám.